

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6CoCsp/15/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1317218829
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Kučerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1317218829.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Kučerovej a sudcov JUDr. Martina Murgaša a Mgr. Jany Janics Bajánkovej v právnej veci žalobcu: R Collectors s.r.o., so sídlom Bratislava, Dvořákovo nábrežie 8/A, IČO: 50 094 297, zastúpený: Advokátska kancelária RELEVANS s. r. o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, Bratislava, IČO: 47 232 471, proti žalovanej: E. Z., H.. XX.XX.XXXX, C. C., C. XX/X, o zaplatenie 2.796,76 Eur s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č.k. 44Csp/96/2017-120 zo dňa 18.11.2020 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutom zamietajúcom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania z r u š u j e a vec sa v tejto časti v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1/ Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie 1.782,96 eur zastavil (I. výrok); vo zvyšnej časti žalobu zamietol (II. výrok); žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania (III. výrok).

2/ V dôvodoch napadnutého rozsudku, právne odkazujúc na § 497, § 502 Obch. zák., § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 54, ods. 1, 2, § 1 ods. 2, §9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, súd prvej inštancie ozrejmil svoje skutkové zistenia, podľa ktorých právny predchodca žalobcu uzavrel so žalovanou dňa 30.07.2013 zmluvu o úvere č.1300932843, na základe ktorej poskytol žalovanej úver „dostupná pôžička“ vo výške 3.000,- Eur, s úrokovou sadzbou 19,5 % p. a. Zmluvné strany sa v predmetnej spotrebiteľskej zmluve zároveň dohodli, že žalovaná bude úver splácať v pravidelných mesačných splátkach od 20.08.2013 po 74,29 Eur splatných k 20. dňu kalendárneho mesiaca, s počtom celkových mesačných splátok - 72, s konečnou splatnosťou úveru ku dňu 20.07.2019, s priemernou RPMN - 19,47 %, RPMN - 21,34 %. Súčasťou zmluvy bolo dojednanie o základnom súbore poistenia, pričom celková výška nákladov bola Poštovou bankou, a.s. stanovená na 2.066,31 Eur. Uvedenú zmluvu súd prvej inštancie považoval za spotrebiteľskú zmluvu (§ 52 Obč. Zák.), prihliadajúc na charakter jej zmluvných strán, keď právny predchodca žalobcu konal v rámci predmetu podnikateľskej činnosti, poskytoval úvery (dodávateľ služby) a žalovaná so statusom spotrebiteľa (fyzická osoba, nepodnikateľ, ktorá si vzala úver na osobnú spotrebu). Právny vzťah medzi stranami sporu vyplývajúci z úveru súd prvej inštancie posúdil podľa zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

3/ Keďže podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 3.11.2020 vzal žalobca v časti o zaplatenie istiny 1.786,96 Eur žalobu späť (išlo o čiastku zaplatenú žalovanou po podaní žaloby), súd prvej inštancie, odkazujúc na § 144, § 145 ods. 2 C.s.p., konanie v tejto časti zastavil (I. výrok).

4/ Súd prvej inštancie ďalej ozrejmil, že žalovaná uhradila celkovo sumu 1.293,31 Eur (ku dňu 31.10.2017), konkrétne po podaní žaloby v období od 5.11.2018 do 6.10.2020 sumu 1.782,96 Eur a v

novembri 2020 sumu 74,29 Eur. Súd prvej inštancie tiež ozrejmil, že predmetná spotrebiteľská zmluva síce obsahuje údaj o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, absentuje v nej však údaj o dobe jej trvania zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. f) Zák.č.129/2010 Z.z., vzhľadom na ktorú skutočnosť považoval predmetný spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. a/ zák. č. 129/2010 Z. z.). Keďže právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej úver vo výške 3.000,- Eur, žalovaná uhradila ku dňu vyhlásenia prvoinštančného rozsudku sumu 1.207,88 + 1782,96 + 74,29 (06.11.2020), t. j. 3.069,13 Eur, zohľadniac, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov, súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku žalovanej sumy s príslušenstvom, t. j. v časti o zaplatenie 1.013,80 Eur, úroku vo výške 1.721,15 Eur, úroku vo výške 49,11 Eur a zmluvného úroku ako bol špecifikovaný v čiastočnom späťvzťatí žaloby zamietol. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že „na základe vyššie uvedených právnych a skutkových záverov vo veci rozhodol tak ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku a žalobcovi priznal nárok v plnom rozsahu“ (viď ods. 32).

5/ O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Pomer úspechu strán sporu určil porovnaním žalobného petitu a výroku rozsudku, ktorým vo veci rozhodol. V tomto konaní sa žalobca domáhal zaplatenia 2.796,76 Eur (100%). Žalovaná zaplatila pred podaním žaloby sumu 1.293,31 Eur, teda žaloba v čase podania vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru bola dôvodná len do výšky 1.706,69 (3.000 mínus 1.293,31), t. j. 61 %, preto úspech žalovanej bol 39 %. Keďže sa v predmetnom spore navzájom vyvážili úspech a neúspech sporových strán, náhradu trov konania súd prvej inštancie nepriznal žiadnej zo strán sporu a rozhodol tak, že žiadna z nich nemá právo na náhradu trov konania.

6/ Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a napadol ním jeho zamietajúci výrok a výrok o trovách konania. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil tak, že žalobe aj v tejto zamietajúcej časti vyhovie, alternatívne ho v tejto časti zruší a vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Dôvodil, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. c/ C.s.p.) a vec nesprávne právne posúdil (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Konkrétne odvolateľ namietal správnosť skutkového záveru súdu prvej inštancie, že sporná úverová zmluva neobsahuje údaj o dobe jej trvania a následne správnosť jeho právneho záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverovej zmluvy pre absenciu tohto údaju (§ 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z.). Argumentoval tým, že podľa zmluvy o úvere bol dohodnutý termín konečnej splatnosti úveru na 20.07.2019. Poukázal na znenie Obchodných podmienok, podľa ktorých záväzok dlžníka zo Zmluvy o úvere zaniká splatením všetkých splatných záväzkov; dlžník je oprávnený splatiť úver úplne alebo čiastočne aj pred dobou určenou v Zmluve o úvere za podmienky, že o zámere predčasne splatiť pohľadávku banky Banku vopred najmenej 30 kalendárnych dní informoval. Podľa Všeobecných obchodných podmienok v prípade ukončenia zmluvného vzťahu medzi bankou a klientom dôjde k technickému zrušeniu vedenia účtu a/ alebo vkladového účtu v informačnom systéme banky. Z uvedeného tak vyplýva predpoklad, že pokiaľ by žalovaná plnila úver riadne a včas podľa zmluvy o úvere, táto by zanikla 20.07.2019. Navyiac, v bode 3.1 zmluvy je uvedená okrem konečnej splatnosti zmluvy aj informácia o počte mesačných splátok, teda o dobe trvania úveru. S ohľadom na formuláciu daného ustanovenia zmluvy nemožno považovať tvrdenie súdu prvej inštancie za správne, nakoľko v zmluve je uvedený počet mesačných splátok, čo možno považovať za dobu trvania zmluvy. Výklad zákonného ustanovenia upravujúceho náležitosti zmluvy o úvere (§9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z.) je v danom prípade prísne formalistický, keď pojem doba trvania zmluvy nie je v zákone striktné formulovaný. Odvolateľ ďalej poukázal na kvalifikáciu tzv. priemerného spotrebiteľa, ktorá podlieha časovým zmenám. Dodal, že síce je naďalej ochrana spotrebiteľa považovaná za jedno z nosných hľadísk vnútroštátnej a úniijnej legislatívy, nie je prijateľné, aby podnikateľ niesol všetky riziká zmluvného vzťahu a spotrebiteľ neniesol fakticky žiadnu zodpovednosť. Takýto prístup považuje za zneužitie práva v rozpore so základnými zásadami právnej spoločnosti. Súčasná línia posudzovania priemerného spotrebiteľa sa výrazne posunula od jeho považovania za naivného a nepozorného, až sa postupom času vymedzil priemerný spotrebiteľ, na ktorého je prenesená istá povinnosť aktivity (viď rozsudok Európskeho súdneho dvora zo dňa 12.01.2006, sp. zn. C-361/04 vo veci Claude Ruiz - „Picasso“). Európske právo stále viac naznačuje, že ďalšia „automatická“ pomoc spotrebiteľom už nie je účelná a pokračovať by sa malo skôr nazeraním na priemerného spotrebiteľa ako schopného urobiť vlastné rozhodnutie ohľadom svojho právneho postavenia v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Žalobca teda trvá na tom, že priemerný spotrebiteľ pozná dobu trvania zmluvy - 72 mesiacov, dokonca v predmetnej veci

nepotrebuje vykonávať žiadne matematické operácie, aby mu bola predmetná skutočnosť zrejmalá. Nie je teda pravdivým, že nepostačuje vyjadrenie počtu mesiacov splatnosti. Spôsob, aký prezentuje súd prvej inštancie nie je priemernou ochranou poskytovanou slabšiemu, ale formalistický prístup zvyhodňujúci veriteľa, na základe ktorého bol spotrebiteľ považovaný za subjekt úplne bez schopnosti posúdiť záväzkov, ktorý uzatvára. Za takéhoto stavu je namiesto otázky, či spotrebiteľ v takomto ponímaní, ako ho prezentuje súd prvej inštancie, je vôbec spôsobilý uzatvoriť akýkoľvek právny úkon.

7/ Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřila.

8/ Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal rozsudok v napadnutej zamietajúcej časti a v súvisiacom výroku o trovách konania, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

9/ Predmetom prieskumu odvolacieho súdu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie vo veci správne rozhodol, ak žalobu vo zvyšku uplatneného nároku zamietol (II. výrok napadnutého rozsudku), poukazujúc pritom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy o úvere podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z. pre absenciu údajov o dobe trvania zmluvy o úvere.

10/ Podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách „zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať aj dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“.

11/ Z obsahu spornej úverovej zmluvy (zmluva o úvere „dostupná pôžička“) vyplýva, že táto bola uzatvorená dňa 30.07.2013; doba splácania úveru bola dojednaná na 6 rokov, termín prvej splátky bol dojednaný na 20.08.2013, počet mesačných splátok dojednaný na 72, termín konečnej splatnosti úveru na 20.07.2019 (viď č. I. 24, 25). Odvolací súd sa stotožňuje s odvolateľom v tom smere, že z týchto údajov obsiahnutých v úverovej zmluve je možné údaj o dobe jej trvania spoľahlivo vyvodiť. Keďže zmluva bola dojednaná dňa 30.07.2013 a dátum konečnej splatnosti úveru na 20.07.2019, predpokladaná doba trvania úverovej zmluvy bola od 30.07.2013 (dátum jej uzatvorenia) do 20.07.2019 (dátum splatnosti poslednej mesačnej splátky, resp. dátum konečnej splatnosti úveru). Nemožno teda súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že zmluva o úvere údaj o dĺžke jej trvania neobsahuje a za nesprávny je potrebné považovať aj jeho následný právny záver, že predmetná úverová zmluva je z tohto dôvodu bezúročná a bezpoplatková (§ 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.). Pokiaľ teda súd prvej inštancie z tohto titulu žalobu vo zvyšnej (z dôvodu späťvzatia nezastavenej) časti zamietol, postupoval nesprávne.

12/ Z uvedeného dôvodu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku (II. výrok) a v súvisiacom výroku o trovách konania (III. výrok) zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. c/ C.s.p. a vec v tomto rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 C.s.p.).

13/ Pokiaľ ide o žalobcom uplatnený nárok na zmluvné úroky z predčasne zosplatneného úveru (č.I. 24), odvolací súd z dôvodu procesnej ekonomiky poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 16. júna 2020, sp. zn. 5 Cdo 42/2020, ktorý na rozdiel od predošlej prevažujúcej rozhodovacej praxe všeobecných súdov skonštatoval, že „za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplatneniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Dlžníkovi zostáva záväzok platiť úrok rovnaký, ako v čase jeho dojednania, t.j. veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo“. Najvyšší súd SR v rámci vyššie citovaného rozhodnutia sp. zn. 5 Cdo 42/2020 vyslovil aj právnu vetu, ktorá znie: „V prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.“

14/ V novom konaní súd prvej inštancie opätovne rozhodne o zvyšku predmetu sporu v intenciách vyššie uvedeného právneho názoru odvolacieho súdu, ktorým je viazaný (§ 391 ods. 2 C.s.p.) a zo

zisteného skutkového stavu vyvodí záver, ktorý riadne a presvedčivo odôvodní, v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z ust. § 220 ods. 2 C.s.p.

15/ O náhrade trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

16/ Výrok rozsudku, ktorým bolo konanie v časti o zaplatenie sumy 1.782,96 eur zastavené nebol napadnutý odvolaním a preto rozsudok nadobudol v tejto časti právoplatnosť.

17/ Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

e/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).